

tal, der stadig veksler, faar vi dog et ganske tydeligt Begreb om, at der ikke blot har ligget et Arbejde bag, men at der ogsaa har ligget en Strid. Man har en Følelse af, at det har været meget vanskeligt, selv der og maaske navnlig der, hvor der har dannet sig et Flertal, at finde det fælles Udtryk for dette Flertals Opfattelse. Ændringsforslagernes Ord er naturligvis de samme, men Motiveringerne er meget forskellige. Man har en ganske tydelig Følelse af, at det har kostet et ganske overordentligt stort Besvær at føde nogle af disse Børn til Verden, og jeg vilde vove at paastaa, at nogle af Børnene er blevet derefter.

Det er jo ikke faldet i min Turban i Aften at holde en større Programtale eller give en større Udvikling af, hvorledes Udenrigsministrene bør være, eller hvorledes Udenrigsministeriet skal organiseres. Men jeg er i det Tilfælde at være uenig ikke alene med mine Partifæller i Udvalget, men ogsaa med Flertallet, altsaa inkluderet disse Udvalgsmedlemmer. Det er maaske et ganske ligegyldigt Tilfælde, om man er uenig med sit Partis Udvalgsmedlemmer og med et Flertal, men i denne Sag, som maaske ogsaa i andre Partier end i mit ikke er nogen Partisag, mener jeg dog at have en vis baade Berettigelse og Pligt til at udtale de Anskuelse, der ikke ganske falder sammen med det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmers Anskuelse i nærværende Sag. Det er vel nok rigtigt at fatte sig i Korthed, og jeg skal derfor kun nævne tre Punkter, paa hvilke jeg ikke kan slutte mig til mine Kolleger i Udvalget.

Det første Punkt er den saakaldte „Ben“-Paragraf — det gælder altsaa Underændringsforslagene Nr. 22 og 26 til Ændringsforslag under II, hvorom der har dannet sig et, om end ret uensartet, Flertal. Nu maa jeg maaske have Lov til i Parentes at bemærke, at jeg egentlig nærer den underlige Anskuelse, at man ikke skal røre ved „Benene“. Det er vist ikke nogen meget populær Anskuelse, men jeg har nu den Formening, at hvis man overhovedet har en hæderlig Embedsmandsstand, kan man ogsaa betro den „Ben“. Har man ikke en hæderlig Embedsstand, saa er der saa mangfoldige andre Veje, ad hvilke den kan begaa Diskretonsbrud og saaledes sætte Statens Interesser i Fare. Pengenes Magt er stor, Fristelsen ved Indflydelse er ogsaa stor. Man behøver hverken at være Bankraadsmedlem eller Bestyrelsesmedlem i Erhvervsvirksomheder for at bringes i Fristelse, og kan vor Embedsstands Hæderlighed ikke

staa for den ene Sort Fristelse, kan jeg for mit Vedkommende ikke se, at der er nogen Sandsynlighed for, at den skal kunne staa for den anden Sort. Derfor er jeg rent principielt uenig i det, der vistnok er den almindelige, jeg kan næsten sige Galleri-Anskuelse, at man i saa stort Omfang som muligt skal tage „Benene“ fra Embedsmændene. Nu kan jeg jo hverken komme med Suppositioner eller Indiskretioner baseret paa Udvalgsforhandlinger om dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke vide, hvorledes disse forskellige Forhandlinger er forløbet, og de Standpunkter, de forskellige Partier har indtaget paa de forskellige Tidspunkter; jeg maa i al Beskedenhed holde mig til de to Forslag, der ligger paa Tingets Bord, og sige, at det forekommer mig, at Minoritetens, Venstres, Forslag, Ændringsforslag Nr. 23, er det regulære. Det er, tror jeg, endogsaa fra den konservative Ordførers Side indrømmet, at „Ben“-Spørgsmaalet er mere indviklet, end man tænker sig. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig dog ganske overordentlig mere konsekvent at løse Spørgsmaalet gennem en samlet Overvejelse deraf end at give efter for en øjeblikkelig Trang til at imødekomme det, man mener er Folkets Krav. Jeg tror nu for Resten egentlig ikke, at Folkets Krav i Øjeblikket koncentrerer sig saa meget paa et „Ben“, der indehaves af en udenrigsministeriel Embedsmand; jeg tror, det koncentrerer sig andre Steder. Hvis man endelig vil imødekomme dette Krav, maa man gaa til en samlet Løsning, og saa kan jeg ikke se, at det er vel forsvarligt og rigtigt at løse det for en enkelt Etat, og oven i Købet løse det paa en saadan Maade, at det først bliver løst om to Aar. Vi kunde oven i Købet tænke os, hvis vi skal foretage Eksperimenter, at dette Forslag fra konservativ, radikal og socialdemokratisk Side løste Spørgsmaalet senere end Venstres Forslag om at løse det i næste Rigsdagssamling. Selv om man nærer en vis Grad af Mistillid til Regeringspartiet, maa man dog indrømme, at det Tilsagn, som foreligger i Underændringsforslag Nr. 23 til Ændringsforslaget under II., er af en saa bindende Art, at man dog vist vanskelig kan komme derfra, og jeg tror ogsaa, at Stemningen ude omkring blandt Vælgerne — og det er aabenbart dem, man tager et vist Hensyn til fra begge Sider — er blevet saa stærk, at man ikke tør, selv mod sin bedre Overbevisning maaske, forhale Løsningen af dette Spørgsmaal. Jeg tror derfor, vi er ganske vel forvarede ved det Underændringsforslag, Venstre har stillet,